

Vasadi Péter

Váltóláz

Mórocz Zsoltnak ajánlom

Ha valaki kérdezné,
miért éltem s élek,
válaszom ez volna:
verssorokért.
Mintha egy gazdag
díszű szárnyas ajtót
mondanék, de csak a
rézzárát említeném.
Ahová nyit ez az
ajtó, minden a záré.
A terem faragott kő-
ablakai, alattuk a
francia parkett, túl
rajtuk az őspark, a
pirosbogyós krétai
fagyalok fényes bőr-
leveleikkel, ez a mély-
zöld bokrosodás fehér
szárnyvillanású, vér-
koronás madarak fész-
keivel megtűzdelve,
sikoltó énekük el-el-
nyugszik, fölcsap újra
s újra magasba, meg-
jön az alkony, átkúszik
a zár résein, át a lyukon,
a zár vagyona, nézzed,
a harminc méteres kanadai
fenyők, himbálózó
toboz-fürtjeikkel, a
hajnallal, ahogy kel ki
a földből s szétterül
pávafarok ívben arany-
sugaras fény-lepedője

VASADI PÉTER (1926) Budapesten élő költő. A Nemzet Művésze. Válogatott versei 2009-ben jelen-
tek meg. Utóbbi kötete: *Világpor* (2012).

az éjtől megkomorult
parkon, záré a harang
messzi kondulása, a reggel
márványos, majd fölpuhuló
csöndje, a hegyvonulat
lilapálás, zöld hullámaival,
a tenger, a vihar, mely
este kitör, éjjel meg a víz
sétára kínálja ezüst
tükrét a félholdnak,
mélyében a tömérdek állattal,
örökös surranásaikkal,
harapásra kitátott szájuk
bugyborgásával a
bársonyos víz-csőndben,
minden a záré,
mely rányit a múltra,
a történelmi időre, kedvére
ahogy kanyarog a magas
fűben, mint az anakonda,
rejtőző ellenségére, a
jövőre sziszegve, ipszilon
nyelve remeg, záré a béke,
mi szökik ugyan, de valóság,
mégis a zár egyetlen kulcsa
ha elvész, a vég hirtelen
legombolyodik; hiába őrzi
a szív mint trezor a
kincset, a jelszót, az
egész odavan. Verssorokba
foglalva az élet, él, de
hallgat a verssor, benne,
mint testben a sejt, mint
sejtben a lét titka, mint
ajtó a világra, mint zár
a kinyitására várakozik.

Boldog rabszolgája
vagyok,
s (meg)váltó lázban
élek
verssoraimmal.
Bent lüktet a világ.
Jeleket ad. Nyitva az
ajtó. Nyitva a zár.